

[N. Neergaard.]

sker ved den øvrige Formuebeskatning — til, hvilke Gældsbyrder der hviler paa Formuen, hvortil kommer, at denne Beskatning særlig rammer Formueanbringelsen i fast Ejendom, som der dog snarere var Grund til at støtte. Den vil ramme Laantagerne over hele Landet, nedsætte Kursen paa Kreditforeningsobligationer etc., virke lammende paa Byggeri og paa Nyanlæg, og den vil ogsaa sænke Kursen paa Statsobligationer.

Man skulde i Sandhed ikke tro, at et Forslag af denne Art kunde fremkomme fra en Finansminister, som endnu i indeværende Finansaar skal tilbagebetale korte indenlandske Laan til et samlet Beløb af 90 Mill. Kr. Det er jo ganske tydeligt, at en saadan Operation maa blive vanskeliggjort ved den Særbeskatning, her er Tale om.

Den højtærede Finansminister vil skaae Erhvervsformuen, men tro mod sit Princip at tage nogle enkelte ulykkelige Delinkventer ud og overvælde dem med sine Elskværdigheder piller han dog Husejerne ud. Hvorfor de nu mere skal have en Ekstrabeskatning end andre med Erhvervsformue, er jeg ganske ude af Stand til at begribe. Det er lige saa vilkaarligt som det meste andet af denne Buket af Skatteforslag, og det vil virke ganske overordentlig uheldigt. Det vil blive en Tilgift til de Vanskeligheder, der vil opstaa for Byggeriet, for Reparationer, for Kapitalanbringelse af denne Art i Byerne.

I Tilgift til den Forhøjelse af Obligationsrenten, som Forslaget i Almindelighed medfører, vil denne Særbeskatning særlig ramme den Indtægt, som Husejeren har af sin Kapital. Hvis man tror, at dette virker til det, som dog alle ønsker, at modvirke de uhyre Vanskeligheder, der er for hensigtsmæssigt Byggeri i Byerne, forstaaer jeg ikke, hvorledes man er indrettet. Det er ganske klart, at den her foreslaaede Bestemmelses direkte Virkning vil blive at vanskeliggøre det i meget høj Grad.

Ligeledes ønsker jeg at sige et Par Ord om Skatten paa de faste Indtægter. Der er her det ejendommelige, at den højtærede Finansminister i sin Forelæggelsestale selv indrømmede det rimelige i, at Statens Lønninger i en Tid som denne, hvor Erhvervenes Indkomst er gaaet ned til det halve eller mindre, tilpasses i nogen Grad efter Erhvervslivets Kaar, saaledes som ogsaa Venstre har foreslaaet det i et af de Forslag, som blev fejlet ned af Bordet af den højtærede Regering. Men af Frygt for at snuble over et af sit Partis med Forkærlighed anvendte

Agitationsnumre, nemlig dette, at der ikke maa finde nogen Tilpasning Sted i Tjenestemandslønningerne, gaar man ikke lige løs paa Sagen, nej bevares, man tilpasser ikke, man nedskærer ikke, man beskatter, og man søger saa yderligere at tilsløre Sammenhængen ved at tage en Del vilkaarligt valgte andre Personer med under denne Beskatning. Sit Løfte har han holdt, den tapre Landsoldat, kan man sige om den højtærede Finansminister. Han har ikke nedskaaret nogen, han har kun beskattet.

Og hvordan beskatter han saa? Paa en Maade, der, jeg kan ikke udtrykke det mildere, slaar al Rimelighed og Retfærdighed i Synet, nemlig derved, at Skatten af Lønninger, de 50 pCt., falder paa Bruttoudbyttet af Lønningsindtægten uden Ret til at gøre de sædvanlige Fradragregler gældende for denne Del af Indkomsten. Det staar der udtrykkelig i Lovforslaget. Overstiger Lønindtægten den skattepligtige Del af den ansatte Indtægt, svares Skatten med Halvdelen af det Beløb, Skatten af Lønnen vilde andrage.

Denne Bestemmelse — Folk har jo lidt vanskeligt ved at forstaa Lovsprog, særlig naar det drejer sig om Skattesager, men jeg synes nu ikke, man kan tage fejl af Meningen her — medfører paa Grund af, at Hustru og Børnefradrag virker meget kraftigere ind paa de smaa Indtægter end paa de store, at det særlig er de lavt lønnede og børnerige Personer, denne Skat vil ramme. En højtlønnede ugift Tjenestemand kan nøjes med at betale 50 pCt. af Statsskatten af sin Bruttolønning, eller i alt Fald i Nærheden deraf; men saa snart vi kommer til de lavere lønnede, der er gifte og har Børn, særlig dem, der har flere Børn, saa sker der en kolossal forholdsvis Forhøjelse af Skatten. Saa bliver det ikke 50 pCt. eller noget, der ligner det, men saa bliver det fra 1 til 4 Aars Statsskat, der skal betales i Ekstraskat.

Jeg har aldrig tænkt mig Muligheden af, at et saadant Forslag kunde fremsættes. Det forekommer mig at være ganske stridende mod almindelige rimelige skattepolitiske Grundsætninger. Vi kender i vor Lovgivning dette, at Skatteindtægten stiger progressivt med stigende Skatteevne, men at den skal stige med dalende Skatteevne og med de tungere Forsørgelsesbyrder, det er i Virkeligheden noget nyt, som den højtærede Finansminister har Æren for at have opfundet.

De fastansatte deler, hvad Ekstraskattens Forhold til Statsskatten angaar, fuldstændig Skæbne med Tjenestemændene. Men her kommer nu en ny Række af Urimeligheder og Ubilligheder til. Hvad forstaaes